

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 146/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárova 83, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/107/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 24. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/107/2021. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 7 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručенou pôvodne Okresnému súdu Bratislava V domáhal proti FORTUNA SK, a. s. (ďalej len „žalovaný“), zaplata sumy 2 144,82 eur s príslušenstvom z titulu nevyplatenia výhier z tiketov. Predmetné konanie je aktuálne vedené Mestským súdom Bratislava IV ako súdom prvej inštancie pod sp. zn. B5-24C/34/2020. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom z 10. mája 2021 tak, že žalobe vyhovel. Predmetným rozsudkom bol žalovaný zaviazaný zaplatiť sťažovateľovi sumu 2 144,82 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2 144,82 eur od 26. apríla 2020 do zaplata do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň priznal sťažovateľovi právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný 21. júna 2021 odvolanie. Súd prvej inštancie zaslal 24. júna 2021 odvolanie sťažovateľovi s výzvou na vyjadrenie. Sťažovateľ sa vyjadril podaním z 1. júla 2021. Predmetné vyjadrenie bolo zaslané žalovanému na vedomie 17. augusta 2021.

4. Súdny spis spolu s odvolaním bol predložený odvolaciemu súdu „ešte v roku 2021“, napriek tomu vo veci ešte nerozhodol a v napadnutom konaní je nečinný.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že krajský súd ako odvolací súd v napadnutom konaní ani do dnešného dňa nerozhodol, hoci súdny spis mu bol doručený ešte v roku 2021. Bol nečinný a o odvolaní rozhoduje neprimerane dlhé obdobie, čím porušil označené práva podľa ústavy a dohovoru.

6. Rozhodovanie súdov v civilnoprávných sporoch o zaplatenie patrí medzi bežný predmet konania civilných súdov. Ide tak o pomerne jednoduchú vec, a to po právnej aj skutkovej stránke. Z tohto hľadiska nie je opodstatnené, aby bol odvolací súd nečinný po obdobie viac ako dva a pol roka. Predmetom napadnutého konania pritom nie je posúdenie samotného nároku, ale posúdenie odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie.

7. Predmetné konanie má pre sťažovateľa značný význam, keďže predmetom konania je zaplatenie peňažnej sumy, ktorá pre neho predstavuje „nemalú finančnú čiastku“. Sťažovateľ v dobrej viere podal predmetnú stávkku, pričom splnil všetky stanovené podmienky na vyplatenie výhry uvedenej na tikete, resp. na doplatenie výhry dosiahnutej stávkovaním, ktorej predmetom bolo tipovanie výsledku parlamentných volieb.

8. Strany sporu nespôsobili v napadnutom konaní priet'ahy. Sťažovateľ poskytol „maximálnu mieru súčinnosti“, na výzvy reagoval obratom v určenej lehote a v konaní vystupoval aktívne aj vzhľadom na to, že má záujem na výsledku konania a na čo najskoršom meritórnom rozhodnutí.

9. V dôsledku nečinnosti krajského súdu v napadnutom konaní je sťažovateľ v stave pretrvávajúcej právnej neistoty a zároveň mu vzniká aj nemajetková ujma. Uvedené skutočnosti odôvodňujú priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

11. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných

prieťahoch (II. ÚS 92/05). Dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04).

12. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

13. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa vychádzal zo zistenia, že v uvedenej veci súdny spis s odvolaním bol krajskému súdu doručený 29. septembra 2021, krajský súd o dovolaní rozhodol rozsudkom z 30. januára 2024 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Súdny spis bol vrátený súdu prvej inštancie 12. februára 2024 na doručenie rozsudku krajského súdu. V napadnutom odvolacom konaní takto krajský súd konal celkovo približne dva roky a päť mesiacov. Rozsudkom krajského súdu ako odvolacieho súdu z 30. januára 2024 bol odstránený stav, ktorý namietal sťažovateľ v napadnutom konaní, t. j. stav právnej neistoty sťažovateľa v dôsledku nerozhodnutia o odvolaní žalovaného.

14. Ústavný súd pripúšťa, že krajský súd o odvolaní žalovaného rozhodoval neprimerane dlhú dobu (približne dva roky a štyri mesiace) a uvedené obdobie nečinnosti možno kvalifikovať ako prieťah v konaní. S prihliadnutím na všetky okolnosti veci však uvedené pochybenie krajského súdu nedosahuje takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa.

15. Vo vzťahu k celkovej dĺžke napadnutého odvolacieho konania, resp. úseku odvolacieho konania, v ktorom konal krajský súd, ústavný súd poukazuje na rozhodovacu prax a judikatúru EŠLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66). Tento odkaz má svoju relevanciu aj v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

16. Nad rámec veci ústavný súd konštatuje, že aj procesná aktivita sťažovateľa ako strany napadnutého konania môže, resp. mohla viesť k (skoršej) náprave namietaného stavu, napr. využitím sťažnosti na prieťahy v konaní predsedovi krajského súdu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Ústavný súd síce nepodmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním uvedeného právneho prostriedku nápravy, uvedená sťažnosť podľa zákona o súdoch je však stále súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, ktorej využitie môže byť v určitých situáciách vhodné a môže viesť k náprave sťažovateľom namietaného stavu (m. m. IV. ÚS 143/2022).

17. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

18. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2024

Miloš Maďar
predseda senátu